Ніч розписала небо
в синю домашню вазу.
Захлинулася електричка.
Комар в спориші принишк.
Замурзався я на роботі —
і мати примітила зразу
Заплямлені солідолом ще путні
сірі штани.

Баняк на плиту поставила.
Дістала з полиці мило.
А місяць у білих сподніх
з батьком у шахи грав.
Далеко овогнене місто
на сон голубий мостилось.
Смачною була після пива
густа кабачкова ікра.

Відгонили грушами хмари.
У вітрі топилися шепоти.
Сад колихався солодко
на гойдалці тишини.
А на пружинистій шворці,
звішені за манжети,
Пришпилені гострими зорями,
в небо ішли штани.

(Повні образи, повні огуди
Мої пишногубі етюди.
"Це вже занадто, це вже занадто" —
Мені нашіптували сонати,
І розсипались по панелі
Мої рондо і ритурнелі —

Я обійшовся без них,
Оспівуючи штани.)